

end i og for sig har været, i hvor stærk Fristelsen end har været til at skyde den fra sig og sige: den Sag er ordnet, den Sag havde saa rigelig Tid til at blive forberedt, undersøgt og overvejet fra den 18de Februar 1893 til den 8de Maj 1894, at vi ikke finde nogen Anledning til nu at komme ind paa en yderligere Behandling og yderligere Tilskud til de i sin Tid bestemte Foranstaltninger, — ja, hvor megen Anledning, siger jeg, der end kunde være til den Slags Betragtninger, have de dog ikke været fremherskende. Tværtimod, man har sagt som saa: De 5 Millioner ere nu en Gang bundne til den Bestemmelse, og herefter gælder det saa at tilvejebringe Forhold, der virkelig kunne siges fuldt ud at fyldestgøre Øjemedet, og det er ud fra denne Betragtning, at Udvalget er gaaet i Gang med sit Arbejde. Her maa jeg straks, inden jeg gaar videre, henlede Opmærksomheden paa et andet ret mærkeligt Forhold. Det viste sig nemlig under Udvalgets Arbejder, at der var en ny Ejendommelighed til Stede, en mærkelig Blanding af Fremsynethed og administrativ Tilbageholdenhed. Som ærede Medlemmer ville se paa de Planer, der ere omdelte som løse Bilag — ganske vist i sidste Øjeblik, men dog tidsnok — findes der paa Plan B, henne til Venstre lige under Overskriften „Oplagspladser“ en oval Figur. Det er en Indsø i Terrainet. Saaledes skulde den være efter Planen af 1894. Nu kommer man og ønsker denne Indsø delvis opfyldt, og derved fremkommer der, som det ses paa Plan C, en snæver Indskæring, en skarpt begrændset Bugt Vest for den ny Opfyldning og Vest for den Plads, der er bestemt til Remise, og Syd for det Sporlegeme, der er betegnet som Rangerhoved. Ved at se paa dette Situationsbillede kom Udvalget til at spørge sig selv og derefter Ministeriet, hvad Hensigten var med det Vandareal, der lodes tilbage. Er det Hensigten fremdeles at opretholde det som saadant, eller har man anden Hensigt dermed? Som Svar paa dette Spørgsmaal hedder det: „Den nævnte Bugt tænkes, som det fremgaar af Banegaardskommissionens Plan, opfyldt til Brug for Anlægget af ny Centralværksteder. Et saadant Anlæg vil i den nærmeste Tid blive ganske uundværligt.“ Nu laa det ikke saa lige for, at Udvalget studerede Banegaardskommissionsbetænkningen af 1892. Vi have jo for saa vidt brudt med den, og en Henviisning dertil var derfor ikke saa fuldstændig paa sin Plads. Det interessante her er, at samtidig med, at man erklærer en saadan Opfyldning for

„uundværlig i den nærmeste Tid“, undlader man dog at stille Forslag derom. Vi rettede da et nyt Spørgsmaal til Ministeriet, nemlig, hvor meget det vilde koste at foretage Udfyldningen straks, og hvor meget det vilde koste, naar det udsattes en Tid. Svaret lød, at det vilde koste 216,000 Kr. straks, men hvis det udsattes, vilde det koste 20 à 25 pCt. mere, altsaa omtrent 50,000 Kr. mere. Som ogsaa fremhævet i Betænkningen, er det et ejendommeligt Forhold, at man er klar over, at denne skarpt begrænsede Bugt, der øjeblikkelig falder i Øjnene, naar man ser paa Planen, maa opfyldes, man betegner det endogsaa som uundgaaeligt i den nærmeste Fremtid at skride dertil, og dog undlader man at stille Forslag derom, trods det at Udsættelsen vil medføre en forøget Udgift af 50,000 Kr. Det er det, jeg før tillod mig at betegne som en Blanding af Fremsynethed og Tilbageholdenhed. Der synes lige som at være en vis Sky for at tage Skridtet fuldtud for disse københavnske Banegaardsforholds Vedkommende. Jeg tror dog, at være i Overensstemmelse baade med Udvalget og med det høje Ting her, naar jeg siger: Lad os bare faa frem alt, hvad der forestaar, lad os bare se Sagen lige i Øjnene, saa kunne vi skride til en Løsning; men lad os være fri for at faa det frem stykkevis, det ene Led efter det andet, saaledes at der ikke bliver en samlet Plan til Overvejelse, og saaledes at det fordyres netop ved den stykkevise Genneførelse.

Det, der i sin store Almindelighed tilsigtes ved Forslaget, er at tilvejebringe en Løsning af Banegaardsforholdene, der er fyldestgørende for en overskuelig Fremtid. Af Enkeltheder tilvejebringes der for det første en betydelig Udvidelse af Varehusene. Jeg maa maaske her minde om, at det ærede Medlem for Hurop (N. Andersen), den Gang Kampen gik højt om Projektet i 1892—93, med stor Styrke pegede paa, at de Varehuse, som man senere gennemførte efter Planen af 1894, paa ingen mulig Maade kunde fyldestgøre sit Formaal. Det viser sig, at det ærede Medlem har haft Ret og Ret i Overmaal. Der tilsigtes for det andet at opnaa en fuldstændig Ordning af Sporlinierne og navnlig en Indførelse af et Centralsporskifteapparat. Man vil ved at kaste et Blik paa Planerne se, at der er overordentlig stor Forskel paa Sporlanlægene paa Planerne B og C. Dette Centralsporskifteapparat byder, efter hvad der er oplyst, overordentlig mange Fordele. Der har i Udvalget været en vis Frygt for,